

Repertoriumnummer 2020 /
Datum van uitspraak 11 augustus 2020
Rolnummer 2019/AB/648
Beslissing waartegen beroep 18/1243/A

Uitgifte

Uitgereikt aan
op
€
JGR

Arbeidshof te Brussel

negende kamer

Arrest

SOCIALE ZEKERHEIDSRECHT ZELFSTANDIGEN - bijdragen zelfstandigen
tegensprekelijk arrest
definitief

C., appellant, vertegenwoordigd mr. WAGELMANS Koen, advocaat te 3400 LANDEN,
Stationsstraat 100/2,

tegen

RIJKSINSTITUUT VOOR DE SOCIALE VERZEKERINGEN DER ZELFSTANDIGEN, ON
0280.044.709, met zetel te 1000 BRUSSEL, Willebroekkaai 35, geïntimeerde,
vertegenwoordigd mr. SOBRIE Anne-Marie, advocaat te 3012 WILSELE, Albert Woutersstraat
126.

**

*

Na beraad, spreekt het arbeidshof te Brussel het volgend arrest uit:

Gelet op de stukken van de rechtspleging, in het bijzonder op:

- het voor eensluidend verklaard afschrift van het bestreden vonnis, uitgesproken door de arbeidsrechtbank te Brussel op 26 juli 2019, 13e kamer (A.R. 18/1243/A)
- het verzoekschrift tot hoger beroep, neergelegd ter griffie op 27 augustus 2019,
- de neergelegde conclusies,
- de voorgelegde stukken.

**

*

De zaak werd regelmatig vastgesteld op de zitting van 5 mei 2020 en werd vervolgens overeenkomstig art. 2 van het KB nr. 2 met betrekking tot de verlenging van de verjaringstermijnen en de andere termijnen om in rechte te treden, alsmede de verlenging van de termijnen van de rechtspleging en de schriftelijke behandeling voor de hoven en rechtbanken (BS 9 april 2020 2de uitgave – hierna verkort aangeduid als KB nr. 2) van rechtswege in beraad genomen op basis van de overgelegde conclusies en stukken, zonder mondeling pleidooi. Alle partijen hadden vóór 5 mei 2020 hun stukken neergelegd.

Het arbeidshof heeft geen mondelinge opheldering aan partijen gevraagd, zodat de sluiting van de debatten overeenkomstig art. 2, § 5 van het KB. nr. 2 van rechtswege plaatsvond één maand nadat de zaak in beraad is genomen, hetzij op 5 juni 2020.
De zaak werd voor uitspraak gesteld op heden.

I. De feiten en rechtspleging in eerste aanleg.

1.

De heer C. is geboren op 1980.

2.

De heer C. is aangesloten als zelfstandige vanaf 22 oktober 2007 in de hoedanigheid van advocaat in een eenmanszaak (KBO : 0812.517.332).

3.

De heer C. is arbeidsongeschikt vanaf 19 januari 2010 ingevolge een verkeersongeval.

4.

Voor de periode van 1 januari 2010 tot en met 31 maart 2010 werd bij beslissing van 20 oktober 2010 de aanvraag van de heer C. om gelijkstelling te bekomen wegens ziekte toegekend, omdat hij aangaf zijn beroepsactiviteiten te hebben hervat op 17 mei 2010.

5.

In 2015 deed de heer C. een nieuwe aanvraag tot gelijkstelling wegens ziekte. Hij verklaarde nog steeds arbeidsongeschikt te zijn sinds 19 januari 2010, dat hij toelating had gekregen voor een gedeeltelijke werkhervatting tot 23 juni 2014 en dat hij sedert 24 juni 2014 opnieuw volledig arbeidsongeschikt was erkend, zonder toelating om deeltijds te werken.

Bij beslissing van 5 januari 2016 van de RSVZ werd de gelijkstelling wegens ziekte toegekend vanaf 1 juli 2014.

6.

In 2017 werd de RSVZ via een mededeling van de FOD financiën in kennis gesteld van het feit dat de heer C. inkomsten genoot als zelfstandige in 2015 (22.323,41 € na aftrek van de kosten) en in 2016 (32.771,26 €).

7.

Na het daaropvolgende onderzoek werd op 20 juni 2018 een nieuwe beslissing genomen waarin de gelijkstelling wegens ziekte vanaf 1 juli 2014 werd geweigerd.

8.

De heer C. tekende beroep aan tegen deze beslissing bij de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel op 20 september 2018.

Met een vonnis van 26 juli 2019 verklaarde de Nederlandstalige arbeidsrechtbank te Brussel de vordering ontvankelijk, doch ongegrond.

De RSVZ werd veroordeeld tot betaling van de kosten van het geding.

II. De vordering in hoger beroep

1.

Op 27 augustus 2019 stelde de heer C. hoger beroep in.

Hij vraagt om het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel van 26 juli 2019 te hervormen en bijgevolg de beslissing van 20 juni 2018 van de RSVZ gedeeltelijk te bevestigen, enkel voor de periode vanaf 1 januari 2015 en niet vanaf 1 juli 2014 en met uitsluiting van het derde kwartaal 2016 en het tweede kwartaal 2017.

Tevens vordert de heer C. de veroordeling van de RSVZ tot betaling van een bedrag van 5633,40 € ten titel van schadevergoeding, te vermeerderen met de intresten.

De heer C. vraagt de kosten als naar recht toe te wijzen.

De RSVZ vraagt om het vonnis van de Nederlandstalige arbeidsrechtbank van Brussel van 26 juli 2019 integraal te bevestigen.

De RSVZ vraagt de kosten als naar recht toe te wijzen.

2.

Het bestreden vonnis werd ter kennis gebracht op 2 augustus 2019 en het hoger beroep werd binnen de wettelijke termijn van een maand ingesteld. Ook de andere vormvoorwaarden werden nageleefd.

Het hoger beroep is ontvankelijk.

III. Bespreking.

A. Voorwerp van het geschil.

1.

Het geschil heeft betrekking op de gelijkstelling van een periode van arbeidsongeschiktheid met een periode van activiteit als zelfstandige, voor de periode vanaf 1 juli 2014 tot en met 31 december 2014 en voor de periode van het derde kwartaal 2016 en het tweede kwartaal 2017.

De heer C. is van mening dat hij in bovenvermelde periodes wel degelijk gerechtigd is op de gelijkstelling wegens ziekte in de zin van artikel 28 van het KB van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen, omdat hij in deze periodes geen beroepsactiviteit heeft uitgeoefend.

2.

Verder is de heer C. van mening dat de RSVZ bij de beslissing tot toekenning van de gelijkstelling foutief heeft gehandeld, waardoor hij schade heeft geleden.

B. Principes.

1.

Wordt, in overeenstemming met de bepalingen van artikel 3,§ 1, eerste lid van het KB nummer 38 van 27 juli 1967 houdende de inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen, onder zelfstandige verstaan, iedere natuurlijk persoon, die in België een beroepsbezigheid uitoefent uit hoofde waarvan hij niet door een arbeidsovereenkomst of door een statuut is verbonden.

De RSVZ draagt normaliter de bewijslast.

Artikel 1352 van het Burgerlijk Wetboek bepaalt evenwel dat het wettelijk vermoeden diegene in wiens voordeel het bestaat, ontslaat van ieder bewijs.

Men kan dan nog enkel aan de werking van het vermoeden ontsnappen door het tegendeel te bewijzen.

M.b.t. het sociaal statuut der zelfstandigen werden dergelijke vermoedens ingelast.

Het betreft meer bepaald een fiscaal vermoeden, de vermoedens ten aanzien van vennootschapsmandatarissen en het recent ingevoerde vermoeden van helper voor meewerkende echtgenoten.

Het fiscaal vermoeden ligt vervat in artikel 3, § 2 van het KB nummer 38:

“wordt geacht, tot bewijs van het tegendeel, zich in de in het vorig lid bedoelde voorwaarden tot onderwerping te bevinden, ieder persoon die in België een beroepsbezigheid uitoefent, die inkomsten kan opleveren bedoeld in artikel 23, § 1, 1° of 2°, of in artikel 30, 2° van het Wetboek van de Inkomstenbelastingen 1992”

Het fiscaal vermoeden wordt reeds toepasselijk geacht, zodra bepaalde inkomsten door de fiscus als zelfstandige inkomsten worden belast.

2.

Artikel 28 van het KB van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen bepaalt de voorwaarden voor de gelijkstelling met een periode van beroepsbezigheid:

“§3. Geen enkele periode kan worden gelijkgesteld indien de belanghebbende in de loop hiervan een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend. Evenzo neemt een gelijkgestelde periode een einde indien de belanghebbende een beroepsbezigheid hervat.

De zelfstandige wordt geacht zijn beroepsbezigheid niet te hebben stopgezet of een beroepsbezigheid te hebben hervat, naargelang van het geval, indien in zijn naam, door een tussenpersoon, een bezigheid wordt uitgeoefend en hij geheel of ten dele het genot heeft van de door die bezigheid opgeleverde inkomsten.”

3.

De vermoedens, ingesteld door of krachtens het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen gelden eveneens voor de gelijkstellingregeling wegens ziekte of invaliditeit in de zin van artikel 28 van het KB van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en

overlevingspensioen der zelfstandigen (zie ook in die zin Arbeidshof Brussel, 3 september 2012 AR 2011/AB/864 en Arbeidshof Brussel, 9 september 2011, *JTT*, 2012, 86).

4.

Art. 1382 BW schrijft voor dat elke daad van de mens, waardoor aan een andere schade wordt berokkent, diegenen door wiens schuld de schade is ontstaan, verplicht om de schade te vergoeden.

Art. 1383 BW voegt hieraan toe dat men niet alleen aansprakelijk is voor de schade veroorzaakt door zijn daad, maar ook voor die welke hij veroorzaakt heeft door zijn nalatigheid of onvoorzichtigheid.

De partij die op basis van deze artikelen een schadevergoeding vordert, dient derhalve het bestaan aan te tonen van een fout of nalatigheid, die schade heeft berokkend die in oorzakelijk verband staat met de fout of de nalatigheid.

C. Toepassing op het geschil.

1.

Om de redenen die hierna verder worden uiteengezet, is het arbeidshof van oordeel dat de RSVZ niet het bewijs levert dat de heer C. in de periode van arbeidsongeschiktheid vanaf 1 juli 2014 tot en met 31 december 2014 een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend.

Met ingang van 24 juni 2014 had de heer C. geen toestemming meer van de arbeidsgeneesheer om zijn activiteit deeltijds verder te zetten.

De RSVZ is van oordeel dat de heer C. vanaf 1 juli 2014 tot 31 december 2014 een zelfstandige activiteit, al dan niet via een tussenpersoon, uitoefende.

De RSVZ draagt hiervan de bewijslast en het arbeidshof is van oordeel dat dit bewijs niet wordt geleverd.

De RSVZ legt haar stuk 11 neer, zijnde de btw-bijdragedetails voor het derde en het vierde kwartaal 2014.

Uit dit stuk blijkt dat er tijdens het derde en het vierde kwartaal van 2014 bedragen aan de btw werden aangegeven voor de eenmanszaak van de heer C. (KBO : 0812.517.332).

De RSVZ leidt daaruit ten onrechte af dat de heer C. in voornoemde periode een zelfstandige activiteit, al dan niet via een tussenpersoon, uitoefende.

Inderdaad, op 1 januari 2014 is een nieuwe btw-regeling voor advocaten in werking getreden. Volgens deze regeling zijn de prestaties verricht door belastingplichtigen die in België de titel van advocaat voeren aan de BTW onderworpen en genieten ze dus niet langer de vrijstelling van de BTW die er vroeger op toepasselijk was.

Artikel 1, § 12, 1° van het BTW wetboek definieert het “*belastbaar feit*” als het feit waardoor de wettelijke voorwaarden worden vervuld, die vereist zijn voor het opeisbaar worden van de belasting.

Met andere woorden, het tijdstip dat de dienst is “verricht”, dit is als hij voltooid is of op het einde van het verrichten van de dienst. Voor een advocaat is een dienst voltooid, bijvoorbeeld, op het einde van de juridische adviesverlening en begeleiding van een cliënt of op het einde van een gerechtelijke procedure of, meer algemeen, wanneer hij de essentiële verplichtingen die op hem rusten door de met de cliënt gesloten overeenkomst volledig en tot voldoening van deze laatste is nagekomen.

Bij een gerechtelijke procedure gaat de btw-administratie er van uit dat de dienst verricht (voltooid) is wanneer de procedure definitief beëindigd is door een in kracht van gewijsde gegaan vonnis of arrest, of wanneer een geschil wordt beëindigd.

Het is dus mogelijk dat in het derde of het vierde kwartaal 2014 een Btw-aangifte werd gedaan voor handelingen die voor 1 juli 2014 werden gesteld, bijvoorbeeld in het kader van een gerechtelijke procedure, en waarvoor slechts een in kracht van gewijsde gegane vonnis of arrest werd uitgesproken na 1 juli 2014.

Daaruit vloeit voort dat de BTW verrichtingen die opgenomen zijn in de btw bijdragen-details voor het derde en het vierde kwartaal 2014, niet noodzakelijk betrekking hebben op handelingen (of belastbare feiten zoals bedoeld in artikel 1, § 12, 1° van het BTW Wetboek) die zijn gesteld in het derde en het vierde kwartaal 2014.

Het arbeidshof is derhalve van oordeel dat de RSVZ niet op afdoende wijze aantoonde dat de heer C. in de periode van 1 juli 2014 tot en met 31 december 2014 een zelfstandige activiteit uitoefende, al dan niet via een tussenpersoon.

Het arbeidshof vernietigt derhalve deels de bestreden beslissing van 20 juni 2018 in de mate waarin de gelijkstelling wegens ziekte werd geweigerd voor de periode van 1 juli 2014 tot en met 31 december 2014 en zegt voor recht dat de periode van arbeidsongeschiktheid voor deze periode dient wordt gelijkgesteld met een periode van activiteit als zelfstandige.

2.

Om de redenen die hierna verder worden uiteengezet, is het arbeidshof van oordeel dat de RSVZ wel het bewijs levert dat de heer C. in de periode van arbeidsongeschiktheid tijdens het derde kwartaal 2016 en het tweede kwartaal 2017 een beroepsbezigheid heeft uitgeoefend.

Zoals hierboven uiteengezet, gelden de vermoedens, ingesteld door het koninklijk besluit nr. 38 van 27 juli 1967 houdende inrichting van het sociaal statuut der zelfstandigen eveneens voor de gelijkstellingregeling wegens ziekte in de zin van artikel 28 van het KB van 22 december 1967 houdende algemeen reglement betreffende het rust- en overlevingspensioen der zelfstandigen.

Het fiscaal vermoeden vervat in artikel 3,§ 2 van het KB nummer 38 wordt reeds toepasselijk geacht, zodra bepaalde inkomsten door de fiscus als zelfstandige inkomsten worden belast.

De RSVZ toont belastbare inkomsten aan voor de jaren 2016 en 2017.

De heer C. wordt derhalve vermoed, tot bewijs van het tegendeel, geacht een zelfstandige activiteit te hebben uitgeoefend, al dan niet via een tussenpersoon.

Hij kan dus het tegendeel bewijzen.

Hij verwijst naar de resultatenrekeningen. Daaruit zou blijken dat er voor het derde kwartaal 2016 en het tweede kwartaal 2017 geen inkomsten werden gerealiseerd.

Eerst vooral dient te worden opgemerkt dat uit dit stuk blijkt dat de heer C. beroepskosten heeft aangegeven voor het derde kwartaal 2016 en het tweede kwartaal 2017, waaronder aftrek voertuig een voertuigkosten, kosten van elektriciteit, gas en gsm, reizen en verplaatsingen, taxi, restaurantkosten en hotelkosten. Het maken en aangeven van deze kosten wijst op het bestaan van een beroepsactiviteit.

Daarenboven is het niet omdat er in deze twee kwartalen geen inkomsten werden aangegeven, dat er geen activiteit werd uitgeoefend. Zoals reeds hierboven uiteengezet met betrekking tot de Btw-aangiftes, is het mogelijk dat activiteiten werden verricht, die later werden gefactureerd aan de klant.

Het arbeidshof is derhalve van mening dat de heer C. in zijn tegenbewijs faalt.

Het arbeidshof bevestigt derhalve deels de bestreden beslissing van 20 juni 2018 in de mate waarin de gelijkstelling wegens ziekte of invaliditeit werd geweigerd voor het derde kwartaal 2016 en het tweede kwartaal 2017 en zegt voor recht dat de periode van

arbeidsongeschiktheid voor deze kwartalen niet wordt gelijkgesteld met een periode van activiteit als zelfstandige.

3.

De heer C. verdedigt de stelling dat de RSVZ onzorgvuldig heeft gehandeld, omdat hijzelf al de stukken en informatie had overgemaakt die de RSVZ in staat stelde vast te stellen dat de heer C. niet aan de toekenningsvoorwaarden voor de gelijkstelling voldeed. Hij stelt hierdoor schade te hebben geleden.

Terecht oordeelde de eerste rechter dat de heer C. geen fout in hoofde van de RSVZ bewijst, in de zin van artikel 1382 - 1383 van het burgerlijk wetboek.

In zijn e-mail van 1 oktober 2015, vermeldt de heer C. zelf dat hij opnieuw volledig arbeidsongeschikt is sedert 24 juni 2014 en dit zonder deeltijds werk.

De toelichting in de e-mail van 11 december 2015 is voor verschillende interpretaties vatbaar. De e-mail vangt immers aan met de woorden “de stopzetting is het gevolg van...”. Dit wijst op een stopzetting van de beroepsactiviteit. Tevens verduidelijkt de heer C. in verband met de vervanging dat “ zij voeren bijgevolg alle taken uit en worden hiervoor vergoed”. Daaruit kan ook worden afgeleid dat andere advocaten tijdelijk het cliënteel van de heer C. geheel zouden overnemen en dat hij hieruit geen inkomsten zou genereren. Wat wijst op een stopzetting van de activiteit.

In 2017 werd de RSVZ via een mededeling van de FOD financiën in kennis gesteld van het feit dat de heer C. inkomsten genoot als zelfstandige.

Na het daaropvolgende onderzoek werd op 20 juni 2018 een nieuwe beslissing genomen, waarin de gelijkstelling wegens ziekte vanaf 1 juli 2014 werd geweigerd. De termijn tussen de ontvangst van de gegevens van de FOD financiën en het nemen van de beslissing kan niet als buitensporig worden beschouwd.

De beslissing tot toekenning van de gelijkstelling van 5 januari 2016 werd dan ook niet foutief en onzorgvuldig genomen.

De vordering tot betaling van een schadevergoeding is ongegrond

4.

Het beroep is deels gegrond.

OM DEZE REDENEN

HET ARBEIDSHOF

Gelet op de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen gerechtszaken, in het bijzonder artikel 24,

Rechtsprekend bij arrest op tegenspraak geweest en na over beraadslaagd te hebben:

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk en deels gegrond.

Hervormt het bestreden vonnis.

Bevestigt gedeeltelijk de bestreden administratieve beslissing van 20 juni 2018.

Zegt voor recht dat de periode van arbeidsongeschiktheid vanaf 1 juni 2014 tot en met 31 december 2014 wel wordt gelijkgesteld met een periode van activiteit als zelfstandige en de periode vanaf 1 januari 2015 niet wordt gelijkgesteld met een periode van activiteit als zelfstandige.

Legt, in overeenstemming met artikel 1017,al. 2 van het Gerechtelijk Wetboek, de kosten van het geding in hoger beroep ten laste van de RSVZ, tot op heden niet begroot in hoofde van de heer C.

Veroordeelt de RSVZ tot betaling van een bijdrage van 20 euro aan het Fonds voor Juridische Tweedelijnsbijstand.

Aldus gewezen en ondertekend door de negende kamer van het Arbeidshof te Brussel, samengesteld uit :

A. SCHOENMAEKERS, raadsheer,
P. HAINE, raadsheer in sociale zaken, zelfstandige,
P. BECKERS, raadsheer in sociale zaken, zelfstandige,
Bijgestaan door S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

P. BECKERS,

P. HAINE,

A. SCHOENMAEKERS,

De heer P. Beckers en de heer P. Haine, raadsheren in sociale zaken, verkeren in de onmogelijkheid om dit arrest te ondertekenen.

Overeenkomstig artikel 785 Ger. W., wordt dit arrest ondertekend door A. SCHOENMAEKERS, raadsheer en voorzitter van deze kamer.

S. Van der hoeven, griffier.

en uitgesproken op de buitengewone openbare terechtzitting van 11 augustus 2020 door

A. SCHOENMAEKERS, raadsheer,
S. VAN DER HOEVEN, griffier

S. VAN DER HOEVEN,

A. SCHOENMAEKERS,